

Prof. Dr. Ali BARDAKOĞLU

Bismillahirrahmanirrahim.

Bizleri İslam'ın coğrafyasında, İslam'ın yüce değerleriyle yoğurup büyüten ve bu coğrafyada yaratan yüce Rabbimize, onun bütün resullerine sayısız salât ve selam olsun. Yüce Rabbimize hamd-ü senalar olsun.

Hz. İbrahim'e, Hz. Şuayb'a, Hz. Lut'a, Hz. Eyyub'a, Hz. Muhammed Mustafa'ya nefeslerimiz sayısınca salât ve selam olsun. Her türlü tahiyat ona. Salât ve hürmet ona.

Saygıdeğer valim, milletvekillerim, Sayıştay üyem, belediye başkanım Şanlıurfa'mızın değerli devlet ricali, ilim adamları, değerli basın mensupları, Urfalı kardeşlerim, hanımefendiler, beyefendiler. Ben de bu güzel günde aranızda olmaktan büyük bahtiyarlık duymaktayım. Aranızda bulunmakla şeref duyuyorum. İnaniyorum ki, o bütün peygamberlerin rahmetinden bu topluluğa da mutlaka bir pay gelecektir. Ve bu sabahleyin erken vakitlerde Halil İbrahim peygamberin bereketinden pay almak için sırada bekleyen insanların tirit ziyafetini gördüm. Dua ettik ve bu bereketten nasiplenmeye çalıştık. İnaniyorum ki, bu topraklarda Hz. Eyyub'un sabrı, Halil İbrahim'in bereketi, ilmi, efendimiz Muhammed Mustafa'nın rahmeti ve bütün peygamberlerin duası birikmiş.

Hemen ifade edeyim, bir hadis-i şerif vardır **“Ben peygamberler binasının son tuğlasıyım”** diye. Hem tevazuyu anlatır hem de o peygamberler silsilesinin birbirini tamamlayarak, dünyayı nura boğduğunu, dünyaya rahmet getirdiğini anlatır. İşte burada, Şanlıurfa'mızda böyle bir Mevlid-i Nebi programı, öyle zannediyorum ki, o son tuğlayı anma ama diğer tuğlaları da görme imkânı ve fırsatı da veriyor.

Resulü Ekrem (s.a.v) Efendimiz gerçekten Hz. Âdem'le başlayan

ilahi lütfun, ilahi inayetin son ve kemal noktasıydı. Ceddi İbrahim’in, ceddi Musa’nın, ceddi İsa’nın, ceddi Eyyub’ un getirdiği daveti yineledi ve bizlere kıyamete kadar sürecek bir rahmet olarak uzattı. Ve biz Allaha hamd olsun ki, o rahmetin gölgesi altında büyüdük. O rahmetten feyiz bulduk ve o rahmetin altında olmanın iftiharını, onurunu sorumluluğunu yaşıyoruz.

İşte Kutlu Doğum haftalarımız, Mevlid-i Nebi haftalarımız böyle bir anlam içeriyor. Peygamber Efendimize ittibayı yeniden anlamak, Peygamberimize tâbi olmanın ne anlama geldiğini ve ne kadar tâbi olduğumuzu yeniden test etme imkânı bize veriyor. Artık sadece anma değil değerli Urfalı kardeşlerim, onu anlama, tanıma, sevme, anlatma ve onun getirdiklerini hayatımıza yansıtmak. Birçok şeyi bir arada başarmak zorundayız. Ve bu hafta Türkiye Diyanet Vakfı, Diyanet İşleri Başkanlığı, il müftülüklerimiz ve çeşitli kuruluşlarımızın ortak desteğiyle, adeta bu milletin ortak bir coşkusuyla çabasıyla, ülkemizde on iki bini aşkın kutlu doğum faaliyeti sergilenecek. Sempozyumlar, anmalar, merasimler, ilmi toplantılar, yani bir bakıma bu ümmet, Hz. Peygambere karşı duymuş olduğu vefa, duymuş olduğu saygı ve sevginin tezahürü olarak, onun etrafında birleşecek. Gerçekten, sayın valimizin ifade ettiği gibi, Peygamber Efendimizin getirdiği rahmete, getirdiği insan sevgisine, bize öğrettiği, o yüreğimizin derinliklerine kadar işlemiş insan ve tabiat sevgisine bütün dünyanın ihtiyacı var.

Burada bir küçük umut verici tabloyu sizlerle paylaşmak istiyorum. Geçtiğimiz hafta Köln’deydik. Başkan yardımcımız Prof. Dr. Mehmet GÖRMEZ beyle birlikte orada bize bir davet geldi. Köln’de dediler ki, Almanya’daki bütün sivil, yarı sivil, dini, yarı dini ne kadar kuruluş cemaat varsa hepimiz birleştik. Köln’ün en büyük stadını tuttuk, orada bir akşam Peygamberimizi anacağız, yâd edeceğiz, gelir misiniz? Beni, bırakın gelmeyi yüreğimi büyük bir heyecan kapladı. Oraya gittik, baktık stad ağzına kadar dolu. On dokuz yirmi bin kişi stadın içinde, dışarıda da bekleyen var girememişler ve yaklaşık 18-19 kuruluşun üst liderleri sahnedeler, el ele vermişler. Ve hepsine Hz. Peygamber (s.a.v)’i remzeden birer gül takdim ettim. Hepsinin elini havaya kaldırdım. Ve işte dedim, bu manzara bizim yirmi yıldır Avrupa’da özlediğimiz birliği, beraberliği, tesanüdü ifade ediyor. Bu, Hz. Peygamberin rahmetini ve halen devam eden o birleştirici mucizesinin bir eseridir.

Bu millete Hz Peygamber denince, Muhammed Mustafa adı

anılınca, sadece salât selam okunmaz. Gönüllerini birleştirir, dualarını birleştirir, safları birleştirir. Adeta birbiriyle kenetlenir. Ve onların hepsi de evet dediler. Biz Resulün rahmeti altında birleştik. Diyanet İşleri Başkanlığı da hepimizin diyanetidir. Hocalarımız hepimizin hocasıdır. Artık bu rahmet bizi bir daha birbirimizden ayırmasın. Demek ki, değerli dostlarım. Değerli kardeşlerim. Dinin, Allah’ı tanıma Allah ı sevmek, onun kulu olan Habibinin ümmeti olmanın, bizim gönül dünyamızda çok güçlü bir bağı var. O bağı lütfen yitirmeyelim.

Hani bir hadis-i şerifi hatırlayalım. Peygamberimiz buyuruyor: “İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Bir birinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız.” Demek ki, birbirimizi sevmek, imanın ayrılmaz parçası. İman da ebedi mutluluğun ayrılmaz parçasıdır. İşte o Resulü Zışan, Peygamber Efendimiz (s.a.v), bize Allah’ı tanıttı. O’nu bildirdi, O’nu öğretti, O’nu sevdirdi. Kendisini tanıdık, kendisini sevdik. Sadece sevme değil, ona ittiba etmek, onun yolundan gitmek, sünnetini, ahlakını benimsemek de bizim şiarımız oldu.

Onun için, özellikle hanımefendiler, sizlere söylüyorum. Çocuklarımızı o Resulün sevgisiyle yetiştirin. O Peygamber Efendimizin hayatını, ahlakını, sünnetini, siyerini, güzel ahlakını, çocuklarımıza öğretin. Çocuklarımız, onun güzel ahlakıyla yetişsinler. Çünkü güzel ahlak sadece konuşmak için değil, yaşatmak içindir, hayatımıza yansması içindir, hayatımızda meyve vermesi içindir.

Zaten Kur’an-ı Kerim, değerli dostlarım, peygamber dostları, Peygamber Efendimizi “güzel ahlakın numunesi, timsali, misali” olarak hatırlatır, gösterir. Hangi açıdan bakarsanız bakalım, Peygamber Efendimizin söz ve davranışlarında hala insanlığın muhtaç olduğu üstün ahlak örneklerini görüyoruz.

Kıymetli ilim adamlarımız, her biri Peygamber Efendimizin insan sevgisinin, güzel ahlakının değişik yönlerini sizlere anlattılar, anlatacaklar. Komşuluk ilişkilerine bakınız, aile hayatına bakınız, kucaklayıcı rahmetine bakınız, ticaretine, sohbetine, arkadaşlarıyla olan münasebetine bakınız. Gayri müslimlere, kölelere, işçilere, kadınlara olan şefkatine bakınız. Kucaklayıcı rahmetine bakınız. Mahlûkata, canlılara olan şefkatine bakınız. Sırtına fazla yük yüklenmiş hayvana duyduğu rahmeti bugün hala anlamaya çalışıyoruz. Bütün mahlûkatı sevmeyi, tabiatı sevmeyi ve her şeyi yüce Rabbimizin eseri olarak sevmeyi bize o öğretti. Biz, hepimiz o Resulü Zışan’ın öğrencileriyiz. Onun peşinden gitmekle şeref buluruz.

Tıpkı Şeyh Galib’in, hazreti Mevlana için söylediği söz vardır. Çok beğendiğim için söylemek istiyorum.

“Efendimsin. Cihanda itibarım varsa sendendir.

Efendimsin. Sermaye-i ömrümde bir kârım varsa sendendir.”

Biz İslam toplumunun, İslam ümmetinin, Müslümanların hayatımızda bir itibarı, bir kârı, bir iştiharı, bir derecesi, kadri kıymeti varsa, emin olun ki, o kadri kıymet bizim özümüzde, bizim bedenimizde değildir. Bizim yüce Rabbimizi tanımamızdan, sevmemizden geliyor. Onu ne kadar seversek yüceliriz. Ona ne kadar salât ve selam okusak biz yükseliriz. Çünkü yüce Rabbimiz **“Allah ve melekler o nebiye salât ve selam ederler”** diyor. Ne haddimizdir ki, Yüce Rabbimizin ve melaikenin salât ve selam ettiği o kutlu Nebiye salât ve selam etmemek. Yani salât ve selamımız bizi yüceltir. Kalbimizdeki resul sevgisi derinleşir. Ama bugün, sayın valimizin de ifade ettiği gibi, dünya bugün büyük bir gözyaşı, büyük bir acı yaşıyor. İnsanoğlunun hırsının değişik kötü sonuçlarını yaşıyor. Keşke Efendimiz aramıza tekrar bütün güzel ahlakıyla, rahmetiyle, sevgisiyle aramıza gelebilse de, bize sevgiyi, adaleti, saygıyı yeniden öğretse. Ona büyük ihtiyacımız var. Bizim ülkemizde ihtiyacımız var. Gönül dünyamızda ihtiyacımız var. Dünyanın ona ihtiyacı var. Aslında dünya değerli dostlarım, Urfalı kardeşlerim, o sevgiyi kavrayabilsek, yaratılışı kavrayabilsek, fani olanı, geçici olanı, kalıcı olanla karıştırmazsak, önemli ile önemsizi birbiriyle karıştırmazsak, bu dünya gölgesiyle bu dünyanın hakikatini karıştırmazsak, Hakikat-i Muhammediyyeyi yakından tanıyabilsek. Emin olun bu acıların, bu gözyaşlarının hiç birinin yaşanmaması gerekir.

Bu dünya bu acıya degecek kadar önemli değil. Ama o Resulü Zîşan Efendimizi sevecek kadar, ona tabi olacak kadar önemli ve değerlidir. Dünyayı değerli kılan, bizi değerli kılan da o çizgide yürüyebilmektir. İşte biz kutlu doğum haftasında bu yâd etmelerle, bu anmalarda hep bütün bunları hatırlamak ve kendimizi yenilemek istiyoruz.

Biliyorsunuz kutlu doğum haftası iki türlü kutlanıyor. Biri hicri olarak Rebiulevvel ayının ikinci haftasında Mevlid Kandili yapıyoruz ve yılın her haftasını dolaşarak o Resulün bereketi adeta bütün yılımızı kaplıyor. Bir de 20 Nisan’da miladi olarak Peygamberimizin doğum tarihini anıyoruz ve ülke genelinde, yurt dışında Avustralya’dan, ta uzak diyarlara kadar insanımız toplanıyor. Sadece biz değil, on dört asırdır

Müslümanlar Peygamberini anıyor. Çocuğunu askere gönderir mevlit okutur, çocuğu doğar mevlit okutur, cenazesi olur mevlit okutur, her fırsatta o Nebi’yi hatırlar. Süleyman Çelebi’nin dilinden, İslam’ın getirdiklerini tekrar göz önünde tutar. Nebiye salât ve selam okur, kendini yeniler.

Aslında Yüce Rabbimizi tanıma, sevme, Habibini tanıma sevme, bizi sürekli ayakta tutan, bizi sürekli tazeleyen ve yeniden var edebilen en büyük güçtür ve kuvvettir. En büyük kaynaktır. O kaynak, o kor yüreğimizden hiç eksik olmasın derim. Kur’an-ı Kerim Peygamberimizi “âlemlere rahmet” olarak tanıtıyor bize. Ve onun rahmeti dalga dalga tüm dünyayı kuşattı. Peygamber Efendimizi Kur’an-ı Kerim, “size, Müslümanlara fazlasıyla düşkün” biri olarak tanıtıyor. Ne demek bize düşkün! Yani bizim yanılmamız için, bizim yanmamamız, bizim dünya hayatını berbat etmememiz için o uğraşıp didindi. Yirmi üç yıl nübüvvet hayatı yaşadı. Hadis-i şerifte hatırlayalım **“Benim sizin aranızdaki misalim, kırdaki ateş yakmış bir kimsenin misaline benzer. Kırdaki ateş yakmış kimse o ateşin içine, mahlûkatın düşmemesi için çırpınır durur.”** Ben de sizin ateşte yanmamanız için, bu fani hayatı bedbahtlık vesilesi kılmamanız için, bu fani hayatta baki saadeti yakalamanız için çırpınır dururum. Ama işte siz biçareler, farkında olmayan insanlar hakikati göremediğiniz için kendinizi sürekli fanilerin peşinde ömrünüzü tüketirsiniz. Onu demek istiyor, bir bakıma uyarıyor, hatırlatıyor, müjde veriyor. Bize dünyanın esasını sırrını tanıtıyor.

O sırta, değerli dostlar, başka türlü ulaşamayız. O Resul bildirmeseydi, O Nebi Zışan anlatmasaydı, biz bu kâinatın yaratılışının sırrını kavrayamazdık. Sadece yer, içer, yaşar ve sıradan bir canlı olarak hayatımızı devam ederdik. Ama hayatımız sıradan bir canlı olmaktan çıktı, bir anlam bir değer kazandı. Var oluşumuzu kavradık. Rabbimizi tanıdık. Onun bizden razı olmasını sağlayacak ameller yaptık, hayatımızı anlamlı kıldık. Hayatımızı yaşamaya değer kıldık. İyi ki dünyaya geldi, iyi ki yaşadı denilecek bir hayatımız, bir dini, İslami hayatımız oldu.

Umuyorum ki, güzel eserler bırakacağız. Geriye bırakacağımız eserler, iyi yetiştirdiğimiz çocuklardır. Yaptığımız hayırlardır, yaptığımız dualardır. Bir yetimin başını okşayabiliyorsanız, bir fakirin yanında olabiliyorsanız, bir garibin elinden tutabiliyorsanız, işte geriye kalan hayır odur. Peygamber Efendimiz bunu bize öğretti. Hani Kur’an-ı Kerimde bir ayet vardır: “Allahın gönderdiği vahye, bu zikre, bu Kur’an’a, dinin

tebligatına sımsıkı sarılın. Sakın ola ki parçalanmayın, ayrılmayın, bölünmeyin. Hani siz bir vakit uçurum kenarındaydınız, neredeyse uçuruma düşmek üzereydiniz de, O Nebi Zîşan geldi, Kur’an geldi sizin elinizden tuttu ve sizi birleştirdi. Kalplerinizi birleştirdi. Artık birbirinizin boğazını sıkıyan insanlar olmaktan çıktınız. Birlikte omuz omuza Rabbe dua eden, insanın hayrı için iyi işler yapan ümmet oldunuz.” Bu ayeti aslında anlayabilirsek, Kur’an’ın bu ayetini gönlümüze nakşedebilirsek ne kavga kalır ne de hırs. Ne de insanlar birbirinin boğazını sıkıyar. Geriye birlik kalır, beraberlik kalır. Birlikte dua etmemiz kalır. Hem kendimiz için hem insanlığın rahmeti için.

Böyle olunca ben diyorum ki; geliniz el birliğiyle binlerce salât ve selam okuyalım, o Nebi Zîşan Efendimize. Onun getirdiği rahmeti anlayalım. O sevgi gönlümüzde iyice yerleşsin. Yanı başımızdaki insanlarla kucaklaşalım. Küsümüz varsa barışalım. Bizim için öteki kavramı olmasın. Bizim için öteki yok. Hepimiz, Allahın yarattığı o esrarengiz rengârenk çeşitliliğin içerisinde, O’nun kulları ve kardeşleriyiz. Bu kardeşliği idrak edelim. Hepimiz, Peygamberimizin rahmeti altında, ona ümmet olmanın bahtiyarlığını yaşayan kardeşleriz. Öyle olunca da dualarımızı birleştirelim, niyazlarımızı birleştirelim.

Hem ben burada bir cümle ile ifade edeyim. Yanı başımızda, hemen Urfa’nın biraz ötesinde, Irak’ta olup bitenler, bu gözyaşları. Aslında bizim, İslam’ın getirdiği rahmeti yeterince anlayamadığımızdandır. Elbette başka sebepler de var. Keşke bu rahmet, muhabbet bütün dünyaya yayılsa da insanoğlu ahlaki, insani değerleri konuşmaktan çok yaşamaya başlasa. Bir hayat düsturu haline getirse. İnanıyorum ki bu haftalar, bu yâd etmeler hep bizi yenileyecektir. Hep bizi tazeleyecektir. Hem bizim var oluşumuzu, içimizdeki o dini, dindarlığı yeniden inşa edecektir. Hem Peygamber Efendimizi yeniden anlama imkânı, fırsatı verecektir.

Onun için de, bu hafta mutlaka Peygamber Efendimizin güzel hayatını, siyerini, sünnetini tanıtıcı bir kitap mutlaka okuyun. Çocuklarınıza okutun. Peygamberimi öğreniyorum, peygamberimi seviyorum, o Peygamberin hayatı ile ilgili kitaplar, Hz. Muhammed’in evrensel mesajı, hangi kitapları bulursanız. Başkanlığımızın yayınladığı, hocalarımızın yayını veya hangi yayın olursa olsun, mutlaka ve mutlaka hanımefendiler. Özellikle bu haftada efendimizi anlatan bir kitap okuyalım, çocuklarımıza okutalım. Çocuklarımıza, ona salât ve selamla

okutalım. Ninni olarak onu söyleyelim. Çocuklarımızın kulağında o salât selam devamlı terennüm etsin.

Ve biz zaten o sevgiyle yetiştik. O sevgiyle büyüdük. Resul sevgisiyle naatlar söyledik, musiki icra ettik, ebrular yaptık, güllerle donattık dünyayı. Her bir gül, o Resulü Zîşan Efendimizin resmidir, kokusudur, güzelliğidir. Ve o sevgiyi gönlümüzden çıkardığımız vakit geriye taş bir kalp kalır. Ama o geldi, Resulü Zîşan efendimiz geldi, taş kalpler gerçekten gönül oldu, yürek oldu. Ayak bastığı yerde bereket oldu. Hele hele Urfa sadece o bereketi değil, o rahmeti değil, bütün enbiyanın duasını, rahmetini bağrında besliyor, bağrında barındırıyor.

Sizleri onun için çok seviyorum, sizlerde Eyyub’un sabrı, Hz Şuayb’ın adaleti, Hz İbrahim’in hilmi, bereketi, Peygamber Efendimizin duası, rahmeti tecelli etmiş. Ne mutlu sizlere! Keşke hepimiz o resullerin, o enbiyanın makarri enbiyanın dedelerine nail insan olabilesek. Allah aranızdaki sevgiyi hiç eksik etmesin. Ben de arkadaşlarımla aranızdan bulunmaktan büyük mutluluk, büyük şeref duydum. İnşallah bu şerefle bu bereketle bu onurdan nasibimizi alarak döneriz.

Bu sempozyumu düzenleyen müftülüğümüze ve fakültemize teşekkür ediyorum. Katılan ilim adamlarımıza teşekkür ediyorum. Sempozyuma destek veren Valimizi, Belediyemizi, Devlet Su İşleri Bölge Müdürlüğümüzü, hepsini yürekten kutluyorum. Zaten bizim özlediğimiz manzara da budur. Ben Köln’ü anlattım ya size, aslında Köln’ü biz ülkemizde de yaşamak zorundayız. Keşke her yer, bir Köln gibi o manzarayı yaşasa. Keşke bizim yüreklerimiz de o Arena stadındaki kadar geniş olsa. Bu kadar farklılığı yüreğimize doldurabilsek, yüreğimizde o kadar farklı pencereler açabilsek. Aslında Resulden aldığımız rahmet, Resulden öğrendiğimiz rahmet ve sevgi buna yeter. Yeter ki onu yakından tanıyalım, yakından bilelim. Ve bu duygularla, bu düşüncelerle hepimize ayrı ayrı saygılarımı ve sevgilerimi sunuyorum. Allah’ın selamı, rahmeti, bereketi hep sizlerle olsun diyorum.

Aranızdaki bu birlik ve beraberlik, bu tebessüm hiç eksik olmasın. Birbirimize sevgimizi, birbirimize güvenimizi kaybetmeyelim. Sadece namazda cemaat olmak ve omuz omuza vermekle değil, hayatın her safhasında, hayatın her engebesinde bu omuz omuza olmayı sürdürmek gerekir. Kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla, genciyle, ihtiyarıyla, özellikle hanımların bu dini anlamada, din hizmetlerinde birlikte, beraberlikte, sosyal dayanışmada hep böyle olmasını istiyorum.

Ve şurada iftiharla ifade edeyim. Diyanet işleri başkanlığında görev yapan hanımefendiler, hoca hanımlar gerçekten yüzümüzü ağartıcı hizmetler yapmaktadır. Allah onlardan razı olsun, Allah sayılarını artırsın. Tekrar Allah’ın sevgisi, rahmeti, bereketi hep bizimle olsun, sizinle olsun. Sağlıkla kalın, hoşçakalın.